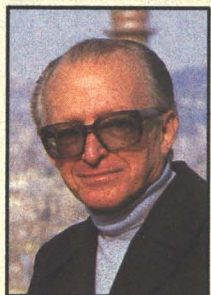

T

ot fa creure que l'histri-
nisme és un factor impor-
tant de la política inter-
nacional. Els poderosos d'a-
quest món, de tant en
tant, fan comèdia i amb
prou feines si ho poden
dissimular. És per impressio-
nar el públic i distreure'l
de les fallades en l'obra que
representen.

Ganes de presumir?

L'episodi recent de les
balenes atrapades entre els
gels de l'oceà Àrtic m'ha
fet reviure velles suspicàcies.
Que consti que jo he es-
tat un dels centenars de mi-
lers de ciutadans que
s'han emocionat amb la in-
sòlita aventura. Sóc dels
qui han picat i no em dol de
reconèixer que els cetacis
en destret han tingut tot el
meu afecte i tota la meua
simpatia. He seguit amb l'ai
al cor la seva peripècia,

patint-hi i desitjant cordialment la seva
salvació.

¿Però no podria ésser que, tots plegats,
haguéssim exagerat una mica? És clar que es
tracta d'animals enormes i que impressio-
nen força més —per exemple— que no pas els
centenars de cadells de foca que maten
cada any, a cops de garrot, per proporcionar
pells de luxe a les senyores adinerades.

Diuen que s'han gastat més d'un milió
de dòlars en els intents d'alliberar les balenes.
I, és clar, arribats en aquest punt és inevita-
ble preguntar-se quants infants famolencs del
Tercer Món s'haurien pogut salvar amb
aquest milió de dòlars. En pensar-ho, em ve
l'aprensió d'haver caigut en domagògia ba-
rata, però la veritat és que són molts diners i
que en el nostre planeta hi ha moltíssims
éssers humans que passen gana. L'ideal seria
que poguéssim atendre-ho tot, ni que fos a

canvi de renunciar a les despeses que ens costa
la il·lusió-ficció d'espantar-nos mútuament
amb material de guerra.

Sense moure l'atenció de l'Àrtic, hem
vist per televisió els esquimals que han treba-
llat esforçadament en les maniobres de res-
cat. Després, els diaris ens han fet present
(amb la intenció de ressaltar-ne el mèrit)
que les balenes haurien pogut resoldre, per
força temps, les necessitats alimentàries
dels esquimals. En canvi s'han sacrificat mos-
trant-se despresos i generosos. Una actitud
francament elogiabile.

Però els diaris han anat divulgant, entre
glosses i comentaris, altres punts de vista. En
algun cas, han insinuat que la commovedo-
ra col·laboració soviètico-nord-americana ha
estat una conseqüència més de la *perestroï-
ka*. Qui ens ho havia de dir! Fa cosa de no res
que russos i americans es barallaven per
veure qui matava més balenes i ara, gràcies a
la distensió, competeixen per veure qui és
més eficaç a aconseguir la supervivència d'un
parell o tres d'exemplars. La rivalitat se'ls
va tornant bellíssima.

Parlant de balenes, he recordat un acu-
dit que potser no ve del tot a tomb, però encai-
xa: es tracta de dos amics que caminen pel
carrer, en animada conversa. De cop i volta,
un d'ells s'atura, consulta el seu rellotge i
diu: "És hora de dinar i ens trobem lluny de
casa. ¿Què et sembla si ens quedéssim a
menjar en aquest restaurant?"

(Casualment, s'han aturat davant d'un
restaurant.)

L'altre amic s'hi avé i abans d'entrar lle-
geixen la pissarra amb el menú. Un dels plats
és a base de filets de balena. Tots dos con-
corden que no n'han menjat mai i que els
agradaria de provar-ho. Entren i demanen
al cambrer:

—Dos filets de balena, per favor.

El cambrer se'n va i torna al cap d'un
moment. Compungit, els comunica:

—Diu l'amo que per dos filets no la
mata.